

ESCAPE – Min virkelighedsflugt gennem natten

Beskrivelse af oplevelsen med Det Olske Orkestres forestilling "Escape" af dramaturg Anne Nymark.

Onsdag d. 8. juni 2016 kl. 21.51 på Flintholm St. begyndte min virkelighedsflugt. Efter at have fået vejet min sjæl af en mand med vinger, 24 g, stiger jeg sammen med tre andre personer ind i en bus, der til den vildeste solnedgang langsomt kører ud ad byen og ind i en anden virkelighed. De næste 6 timer lægger jeg mit liv og således også min sjæl i andres hænder – befriende og nervepirrende på en og samme tid. I takt med at himlen langsomt forandrer sig fra et lyserødt til lilla skær, glider jeg med høretelefoner på ind i fiktionsuniverset og lytter intenst til historien om drengen John, der blev fraskilt fra sin sjæl Johannes. De blinkende lys fra biler, gadelygter og reklameskilte tynder efterhånden ud, landskabet åbner op med marker og en drive-in-bio for til sidst at snævre ind, da bussen kører ind i skoven – sammen med Johannes er vi nu på jagt efter John, så de to atter kan forenes.

Mørket er efterhånden ved at falde på, uden telefoner, og dermed kontakten til det virkelige liv, og med et stykke chokolade til at styrke os på, bliver vi hver især udstationeret med en flagermuslygte og sendt ud i natten på en næsten lydløs vandring guidet trygt på vej af Johannes og de to andre sjæle Spejl og Skygge, som på intet tidspunkt forlader os af syne. Vi går og går ude på et enormt åbent stykke land, med brede asfalterede og tilgroede stier, og med ét går det op for mig, at vi befinder os på en nedlagt flyvestation – et sted jeg aldrig i mit liv har sat mine ben. Der går et sug igennem min krop, da jeg pludselig husker, hvordan John i sin barske barndom med en syg og voldelig far havde en skæbnesvanger dag med sine forældre ude på en flyveplads, hvor faren havde chokolade med – Johns livshistorie bliver nu endnu mere nærværende for mig.

Turen går videre i stilhed kun nogle gange akkompagneret af de skønne toner fra Nick Caves musik – en mand jeg helt personligt har en stor forkærlighed for – og på vejen standser vi ved flere nedlagte bygninger i håbet om at finde John, men forgæves, vi finder kun spor fra ham i form af tomme sprutflasker og madrester. På et tidspunkt ankommer vi til en stor forladt og nedbrændt gård. Det er Johns barndomshjem, som han har sat ild til, den nat ham og Johannes blev adskilt. Flagermuslygterne skiftes ud med små lommelygter, og vi sendes nu på egen hånd ud på opdagelse i husets mange kroge for at opfange signaler fra John – når en klokke lyder, skal vi alle mødes igen uden for i gårdens midte. Med et lille spændt smil til hinanden spreder vi os ud på gårdarealerne. Forsigtigt og med lidt af en hjertebanken begiver jeg mig op ad trappen til hovedbygningen, hvorudfra der kommer en smule lys. Inden for i entréen hænger der en laset jakke og en hat, er det mon Johns? I et andet rum er gulvet fyldt med papirdokumenter og igen tomme sprutflasker, og i et skuffedarium finder jeg et gammelt stilehæfte signeret *John Hansen* – tanken strejfer mig: kan jeg overhovedet tillade mig at snage i disse private ting? Svaret er ret enkelt: Jeg kan ikke lade være. Så selvom det er grænseoverskridende, bevæger jeg mig videre rundt i huset. Jeg går op i værelset med knust glas overalt, det er rester af Johns og Johannes' insektsamling, som faren i raseri smadrede. Jeg går ned i kældermørket med beskidte toiletter og videre over i gårdens andre længer, hvor taget er faldet helt sammen. Da jeg er stærkt på vej op ad en trappe til 2. sal i én af længerne, hører jeg desværre klokken ringe ud fra gården, og jeg må trodse min nysgerrighed og lade det være op til min fantasi, hvad der gemmer sig deroppe.

Ude igen samles vi i mørket og går i samlet trop videre i gåsegang bl.a. igennem en smal og mørk tunnel, endnu en grænseoverskridende oplevelse for mig, da jeg er yderst bange for fugle og flagermus, som jeg bestemt forestiller mig, kan befinde sig sådan et sted. Men igennem kommer jeg, og vi står nu ude på en vej og ser ind på en lang bygning med en masse vinduer. Jeg bliver pludselig i tvivl; var der ikke lige et

lysglimt derinde fra? Og dér igen? Vi går hen til bygningen, og jeg ser nu tydeligt, at der slipper lidt lys ud imellem gardinerne i enden af bygningen. Straks som vi kommer indenfor, drages vi mod lyset for enden ad gangen, hvorfra mine ører også svagt registrerer Nick Caves sang *Red right hand*, som bliver højere og højere, jo længere vi når ned. Det hele kulminerer, og spændingen udløses, da vi drejer rundt om et hjørne, og et stort rum med væltede sofaer og stole åbenbarer sig for os. John danser beruset omkring i lokalet og ænser end ikke vores tilstedeværelse. Med en skål varm suppe i hænderne og tæpper om benene læner vi os tilbage i sofaerne og bliver nu vidne til det dramatiske møde mellem John og Johannes. Dette møde slutter med, at alle falder til ro på sofaerne til smukt musik ud i lokalet.

Jeg må være faldet i søvn, for jeg bliver pludselig vækket stille og roligt og får at vide, at John er begyndt at gå, og vi skal følge efter ham. Det er koldt at komme ud igen, det må være langt over midnat, for det er ved at blive en smule lysere. John leder os stadig i stilhed op i toppen af et kontroltårn. Heroppe fra er der den smukkeste udsigt ud over hele flyvepladsen. Kontroltårnets grønne lys blandet med mosekonen, der brygger løs nede på landingsbanerne er et fuldstændig magisk syn, som jeg føler mig utrolig heldig over at måtte opleve. Oppe i tårnet hører vi John fortælle Johannes om sin ulykkelige kærlighed til kvinden Laura. Dette navn vækker genklang i mit øre, og jeg husker nu, hvordan der på væggen i én af gårdens længer stod skrevet LAURA med store bogstaver.

Vi følger John og Johannes ud igen på den åbne flyveplads. Her må John give op. Han lægger sig udmattet ned på landingsbanen og erklærer, at vi må gå videre uden ham. Men Johannes giver på ingen måde op. Med John foran på en ladcykel cykler de sammen stille og roligt ud ad den lange landingsbane, ud i evigheden til tonerne af Nick Caves *Push the sky away*. Her står vi og iagttager dem forsvinde ud i den tågede horisont, og jeg føler lige dér i et splitsekund, at verden ligger åben for mine fødder, jeg kan gøre alt, jeg kan endda skubbe ved himlen, hvis jeg vil – det er teater, når det er aller bedst. Den stille nattevandring fortsætter, mens solen langsomt er ved at stå op, og fuglene begynder at kvitre. Vi vender tilbage til virkeligheden, hvor der er linet op til en dejlig morgenmad med friskbagt brød fra den lokale bager, som vi spiser til solopgangen, alt imens der strømmer smuk klassisk musik ud fra bussen – en genial afslutning på en mindst lige så genial forestilling.

ESCAPE er et fremragende eksempel på, hvordan teater både fysisk og psykisk kan tage os steder hen, vi normalt ikke har adgang til. Under de lydløse vandringer, som et langt stykke af vejen foregik på områder, der var forbudt for uvedkommende, kombineret med forestillingens lange varighed, fik man som publikum også tid til at gå og tænke for sig selv, så man på sin vis var på to simultane erkendelsesrejser, som dog samtidig hele tiden havde noget med hinanden at gøre. Det er længe siden, jeg har oplevet en site-specific vandreforestilling, der er så dramaturgisk gennemført med detaljerede koblinger mellem det fiktive univers og de fysiske omgivelser, så der på vores rejse hele tiden trækkes tråde fra omverdenen til den løbende udfoldelse af Johns livsfortælling. Det gør oplevelsen utrolig nærværende for mig og med meget stærke billeder – samtidig med at det varmer mit lille dramaturghjerte noget så gevaldigt.

- Anne Nymark